

побала съ рѣка въ пояса си и извади едно писмо; вътрѣ стоеше написано, ако иска да намери още майка си жива, да побѣрза да дойде безъ друго, тя бере вече душа. Подписанъ бѣше попъ-тъ, но не негово-то саморѣчно писмо. Писмо-то—тѣй азъ разбрахъ изъ умирающи-тъ ѣ думи—сноще вечеръ го донесло едно момче отъ тука скришомъ. Какъ това момче можало да испита кѣща-та ѣ, и не ѣ бѣше това чудно, кога-то тя толкозъ скришно живѣла, дори и не въ сѣща-та кѣща съ любовника си. Той идвалъ само вечеръ при нея и ѣ запрѣтилъ, кога му посочила писмо-то, да не си отива у дома, това ще е само една измама да я излѣжатъ, па и тя най-сетнѣ са увѣрила и са обѣщала да не си ходи. Но кога останала на друга-та сутрѣнъ пакъ самичка: може да бѣде пакъ истина, ами да умрѣ мама и на послѣденъ часъ да иска да види дѣте-то си! Безъ забава тя зема едни кола и заплатила двойно ако каручеринъ-тъ я заведеше за половинъ време на место-то. При поли-тъ на планина-та тя слѣзла отъ каруцата, и както са види искала сама да си отиде при майка си у дома си, да не я види никой. И прѣди да са мине много време, сторило ѣ са като да я прислѣдва нѣкой, и отъ страхъ тичала да стигне кѣща-та на майка си за да са опази, кога-то ненадейно Доменико излѣзалъ подиръ ѣ ѣ извикалъ. „Ерминию, казалъ той, пакъ ли са виждашъ тука?“ Но при това той не са одързостилъ да я погледне. „Сега е вече добро време да си дойдешъ на ума си.“— „Какво ти става тебе моя умъ? отговорила му тя. Ти нѣмашъ никаква правда, надъ мене, нито за лошаво-то, нито за добро-то.“ — „Хм“ ѣ рѣкалъ той и се са приближавалъ на страна-та ѣ, „всичко е това да не остане срамъ-тъ на село-то, като че не са намиратъ тука за тебе мѣже, кои-то да сѣ достойни да притежаватъ таквози едно чедо. Надѣвамъ са да си разбрала вече, че твоя чужденецъ не ще да е друго нищо, освѣнъ единъ безделникъ, както сѣ всички, и ти много по-добрѣ ще сторишъ да останешъ тука въ тази страна.“ — А тя: „какви-то мисли имамъ за него то е моя работа. Какво туку са приближавашъ камъ мене?“ „Какво-то азъ за тебе мисля, това го знаешъ ти отколѣ.“ — Послѣ я хваналъ за рѣка и извикалъ съ присинналъ гласъ: „Предназвамъ та за послѣденъ пѣтъ, Ерминию, остави са отъ него, или и двама, ти и той, ще си го испатите. Че ти го любишъ, това азъ не мога де ти запрѣти. А че той ще та направи нещастна и безчестна, тѣй както ма виднѣ тука ти са заклѣвамъ, туй ѣ искамъ азъ да предпазя и то безъ да губя мно-